

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie nie zastosowała właściwego kryterium w celu dokonania oceny, czy znak towarowy pozbawiony jest jakiegokolwiek odróżniającego charakteru celem odróżnienia towarów i usług, w odniesieniu do których wnosi się o rejestrację.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2009 r. — Hubei Xinyegang Steel przeciwko Radzie

(Sprawa T-528/09)

(2010/C 51/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (przedstawiciele: F. Carlin, Barrister, N. Niejahr, Q. Azau i A. MacGregor, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nakłada ono cła antydumpingowe na wywóz przez skarżącą i pobiera tymczasowe cła nałożone na taki wywóz lub ewentualnie stwierdzenie nieważności rzeczzonego rozporządzenia w zakresie w jakim stanowi ono o pobraniu tymczasowego cła nałożonego na skarżącą.

— obciążenie Rady kosztami własnymi i kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżącą wnosi o stwierdzenie nieważności Rady (WE) nr 926/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim jej ono dotyczy.

Jako podstawę żądań skarżącą podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze skarżącą utrzymuje, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych identyfikując „produkty objęte postępowaniem” poprzez zdefiniowanie zbyt uproszczonych kategorii produktów. Ponadto skarżącą podnosi, że

Komisja dokonała niewłaściwego porównania z towarami wyprodukowanymi w Stanach Zjednoczonych Ameryki.

Po drugie skarżącą twierdzi, że Rada naruszyła art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ wycofując w zaskarżonej decyzji objęcie skarżącą indywidualną procedurą, chociaż ta indywidualna procedura była udzielona jej początkowo przez Komisję podczas postępowania administracyjnego poprzedzającego publikację rozporządzenia tymczasowego⁽³⁾.

Po trzecie skarżącą utrzymuje, że Rada naruszyła art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nakładając ostateczne cło i decydując o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na wywóz do UE „produktów objętych postępowaniem” skarżącą, ponieważ decyzje te opierały się na oczywistym błędzie w ocenie, jeżeli chodzi o istnienie zagrożenia znaczną szkodą.

⁽¹⁾ Dz.U L 262, s. 19

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U 1996 L 56, s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 289/2009 z dnia 7 kwietnia 2009 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, (Dz.U. L 94, s. 48)

Skarga wniesiona w dniu 5 stycznia 2010 r. — De Lucia przeciwko OHIM (De Lucia La natura pratica del gusto)

(Sprawa T-2/10)

(2010/C 51/83)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Domenico De Lucia SpA (San Felice a Cancelli, Włochy) (przedstawiciel: adwokat S. Cutolo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Egidio Galbani SpA (Melzo, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 października 2009 r. w postępowaniu R 37/2009-1;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „De Lucia/La natura pratica del gusto” (zgłoszenie nr 4 962 346) dla towarów należących do klas 29, 30 i 31

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Egidio Galbani SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „LUCIA” (nr 620 716) dla towarów należących do klas 29 i 30; graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „Galbani-Santa Lucia” (nr 2302677) dla towarów należących do klasy 29; graficzny krajowy (zarejestrowany we Włoszech pod numerem 67 470) i międzynarodowy (nr 256 299) znak towarowy „LUCIA” dla towarów należących do klasy 29; krajowy (rejestracja we Włoszech pod numerem 597 377), graficzny międzynarodowy (nr 601651) i wspólnotowy (nr 70 185) znak towarowy „Santa Lucia” dla towarów należących do klas 29 i 30; słowny krajowy (zarejestrowany we Włoszech pod numerem 131 028) i międzynarodowy (nr 256 299) znak towarowy „Santa Lucia” dla towarów należących do klasy 29 oraz słowny wspólnotowy znak towarowy „Santa Lucia” (nr 70 128) dla towarów należących do klas 29 i 30

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu, w zakresie dotyczącym określonych towarów należących do klasy 31

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania w odniesieniu do „tytoniu” (klasa 31) i dopuszczenie do rejestracji dla tego towaru

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a także brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie wniosku o zastosowanie art. 12 lit. a) tego rozporządzenia

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2010 r. — Al Saadi przeciwko Komisji

(Sprawa T-4/10)

(2010/C 51/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Faraj Faraj Hassan Al Saadi (Leicester, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Jones, Barrister, Mudassar Arani, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 954/2009 z dnia 13 października 2009 r. w zakresie w jakim dotyczy skarżącego;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący zmierza, na podstawie art. 263 TFUE, do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 954/2009⁽¹⁾ z dnia 13 października 2009 r. zmieniającego po raz 114. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002⁽²⁾ wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami, które przewiduje umieszczenie skarżącego w wykazie osób i podmiotów, których fundusze i inne środki gospodarcze zostały zamrożone.

Nazwisko skarżącego zostało najpierw zamieszczone w załączniku I rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 w drodze rozporządzenia Komisji (WE) nr 2049/2003 z dnia 20 listopada 2003 r.⁽³⁾, które zostało dalej zastąpione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 46/2008⁽⁴⁾ z dnia 18 stycznia 2008 r. W swoim wyroku z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawach połączonych C-399/06 P Hassan przeciwko Radzie i Komisji i C-403/06 P Ayadi przeciwko Radzie⁽⁵⁾, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 46/2008 w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego.

Na poparcie swojej skargi skarżący przedstawia następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżący twierdzi, że sporne rozporządzenie narusza jego prawo do obrony, w tym prawo do bycia wysłuchanym jak również prawo do skutecznej ochrony sądowej i nie naprawia naruszeń tych praw. Ponadto Komisja nie przedstawiła dowodów uzasadniających zamrożenia funduszy skarżącego, tym samym uniemożliwiając skarżącemu obronę w odniesieniu do tych dowodów.

Po drugie skarżący twierdzi, że Komisja nie wykazała przekonujących względów uzasadniających utrzymanie wobec niego zamrożenia funduszy, naruszając jej obowiązek wynikający z art. 296 TFUE.